

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 184 (XXVIII) — Nr. 135

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 22 februarie 2016

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 830 din 3 decembrie 2015 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii nr. 63/2011 privind încadrarea și salarizarea în anul 2011 a personalului didactic și didactic auxiliar din învățământ	2-4
Decizia nr. 831 din 3 decembrie 2015 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii nr. 63/2011 privind încadrarea și salarizarea în anul 2011 a personalului didactic și didactic auxiliar din învățământ	4-5
Decizia nr. 893 din 17 decembrie 2015 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 485 alin. (1) lit. a) din Codul de procedură penală	6-9
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
M.16. — Ordin al ministrului apărării naționale pentru aprobarea Ghidului de clasificare a informațiilor în Ministerul Apărării Naționale	10-15

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 830**

din 3 decembrie 2015

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii nr. 63/2011
privind încadrarea și salarizarea în anul 2011 a personalului didactic și didactic auxiliar
din învățământ**

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Mihaela Ionescu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Loredana Veisa.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii nr. 63/2011 privind încadrarea și salarizarea în anul 2011 a personalului didactic și didactic auxiliar din învățământ, excepție ridicată de Marian Ciceu și alții, prin reprezentant legal Sindicatul Învățământului Preuniversitar Satu Mare, în Dosarul nr. 2.477/83/2014 al Curții de Apel Oradea — Secția I civilă, și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.059D/2015.

2. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, sens în care invocă jurisprudența constantă a instanței de contencios constituțional, în această materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin încheierea din 4 iunie 2015, pronunțată în Dosarul nr. 2.477/83/2014, **Curtea de Apel Oradea — Secția I civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii nr. 63/2011 privind încadrarea și salarizarea în anul 2011 a personalului didactic și didactic auxiliar din învățământ.** Excepția a fost ridicată de Marian Ciceu și alții, prin reprezentant legal Sindicatul Învățământului Preuniversitar Satu Mare, într-o cauză având ca obiect soluționarea apelului formulat împotriva Sentinței civile nr. 44/LMA din 29 ianuarie 2015, pronunțate de Tribunalul Satu Mare în Dosarul nr. 2.477/83/2014, cu privire la drepturi bănești.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin, în esență, că dispozițiile Legii nr. 63/2011 contravin prevederilor art. 1 alin. (5) din Constituție. Arată că, prin Legea nr. 63/2011, salariile de încadrare ale cadrelor didactice au fost micșorate, deși reîncadrarea salarială a cadrelor didactice, începând cu data de 1 ianuarie 2010, trebuia făcută în raport cu salariile prevăzute de Ordonanța Guvernului nr. 15/2008, astfel cum a fost aprobată prin Legea nr. 221/2008, adică prin luarea în calcul a unui coeficient de multiplicare 1,000 cu valoarea de 400 lei. Conform considerentelor Deciziei Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 11/2012, salariile cadrelor

didactice trebuiau să revină, începând cu data de 1 ianuarie 2011, la cuantumul avut în luna iunie 2010, deci la nivelul prevăzut de Ordonanța Guvernului nr. 15/2008, astfel cum a fost aprobată prin Legea nr. 221/2008. Susțin că, în fapt, „Legea nr. 63/2011 a readus valorile salariale ale cadrelor didactice la nivelul stabilit prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 41/2009, care a fost declarată neconstituțională, ceea ce a condus la o scădere a cuantumului salariilor de 25%. În acest sens consideră că Guvernul avea obligația să respecte prevederile art. 1 alin. (5) din Constituție și să modifice salariile prevăzute în anexele Legii nr. 63/2011 prin raportarea lor la valorile stabilite prin Ordonanța Guvernului nr. 15/2008, astfel cum a fost aprobată prin Legea nr. 221/2008”.

6. **Curtea de Apel Oradea — Secția I civilă** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, câtă vreme legiuitorului îi aparține competența stabilirii sistemului de salarizare al personalului bugetar, iar, în realizarea politicilor sale raportat la condițiile economice și sociale existente la un moment dat, poate să prevadă un regim salarial distinct pentru anumite categorii de bugetari. Face referire la jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului potrivit căreia statul este în măsură să stabilească valoarea sumelor ce urmează a fi plătite angajaților săi din bugetul de stat, stat care poate introduce, suspenda ori înceta plata unor astfel de sume prin modificări legislative în acest sens (Hotărârea din 8 noiembrie 2005, pronunțată în Cauza *Kechko împotriva Ucrainei*).

7. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate invocate.

8. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

9. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

10. Obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile Legii nr. 63/2011 privind încadrarea și salarizarea în anul 2011 a personalului didactic și didactic auxiliar din învățământ, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 323 din 10 mai 2011, cu modificările ulterioare.

11. Autorii excepției susțin că actul normativ criticat contravine dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 1 alin. (5) referitor la obligativitatea respectării Constituției, a supremației sale și a legilor.

12. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că principala critică a autorilor excepției de neconstituționalitate este aceea că salariile personalului didactic

și didactic auxiliar trebuiau să revină, începând cu data de 1 ianuarie 2011, la cuantumul (calculat pe baza coeficientului de multiplicare 1,000 de 400 lei) prevăzut de Legea nr. 221/2008 pentru aprobarea cu modificări a Ordonanței Guvernului nr. 15/2008 privind creșterile salariale ce se vor acorda în anul 2008 personalului din învățământ, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 730 din 28 octombrie 2008, coroborată cu Legea-cadru nr. 330/2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 762 din 9 noiembrie 2009. Astfel, autorii excepției critică reglementarea salarizării personalului didactic și didactic auxiliar — Legea nr. 63/2011, cu privire la care Curtea s-a pronunțat prin numeroase decizii, în cadrul controlului *a posteriori*, constatând constituționalitatea acestora.

13. Referitor la încălcarea art. 1 alin. (5) din Constituție, Curtea a amintit jurisprudența sa referitoare la dreptul autorității legiuitoare de a elabora măsuri de politică legislativă în domeniul salarizării în concordanță cu condițiile economice și sociale existente la un moment dat. (Decizia nr. 291 din 22 mai 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 451 din 20 iunie 2014, și Decizia nr. 31 din 5 februarie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 266 din 13 mai 2013). De asemenea, Curtea a amintit jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, potrivit căreia statele se bucură de o largă marjă de apreciere pentru a determina oportunitatea și intensitatea politicilor lor în domeniul sumelor care urmează a fi plătite angajaților săi din bugetul de stat, și anume Hotărârea din 8 noiembrie 2005, pronunțată în Cauza *Kechko împotriva Ucrainei*, paragraful 23, Hotărârea din 8 decembrie 2009, pronunțată în Cauza *Wieczorek împotriva Poloniei*, paragraful 59, și Hotărârea din 2 februarie 2010, pronunțată în Cauza *Aizpurua Ortiz împotriva Spaniei*, paragraful 57. Cu privire la exigențele referitoare la previzibilitatea normelor juridice și protecția așteptărilor legitime ale cetățenilor, Curtea a constatat că acestea nu sunt încălcate câtă vreme Legea nr. 63/2011 a fost adoptată pentru a realiza unificarea salarizării unei categorii profesionale, respectiv pentru reglementarea unitară a domeniului vizat. În plus, Curtea a reținut că drepturile câștigate nu sunt cu nimic afectate prin reglementarea dedusă controlului de constituționalitate.

14. Curtea a constatat, de asemenea, că, în materia salarizării personalului didactic și didactic auxiliar, a existat o situație juridică specifică, determinată de succesiunea a numeroase acte normative cu acest obiect de reglementare și de practica judiciară neunitară, care a condus la un sistem de salarizare neunitar. În acest context specific salarizării personalului didactic și didactic auxiliar, reglementarea criticată dă expresie unei măsuri de politică bugetară, determinată de impactul financiar major asupra cheltuielilor de personal aprobate pentru anul 2011, având în vedere consecințele modificărilor legislative și ale soluțiilor pronunțate de instanțele judecătorești, urmărind să elimine inechitatea în stabilirea salariilor din sistemul național de învățământ.

15. Cu privire la principiul constituțional al art. 1 alin. (5), prin Decizia nr. 575 din 4 mai 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 368 din 26 mai 2011, Curtea s-a pronunțat și în cadrul controlului *a priori* de constituționalitate asupra Legii privind încadrarea și salarizarea în anul 2011 a personalului didactic și didactic auxiliar din învățământ (devenită Legea nr. 63/2011), reținând că acesta impune existența unei legislații predictibile, unitare și coerente. De asemenea impune limitarea posibilităților de modificare a normelor juridice, stabilitatea regulilor instituite prin acestea, ceea ce presupune obligații deopotrivă opozabile atât legiuitorului primar, cât și celui delegat. Curtea a mai constatat că aceste exigențe nu sunt încălcate câtă vreme legea a fost adoptată pentru a realiza unificarea salarizării unei categorii socioprofesionale, respectiv pentru reglementarea unitară a domeniului vizat. Această lege temporară a fost promovată în scopul de a crea premisele

necesare pentru ca statul să își îndeplinească obligațiile constituționale menționate, prin aplicarea măsurilor preconizate urmând să se asigure existența fondurilor necesare pentru ca întreg personalul din învățământ să își poată primi drepturile cuvenite, în aceleași condiții, fără discriminări. Totodată, Curtea, în acord cu jurisprudența instanței de contencios european al drepturilor omului, a subliniat distincția dintre dreptul persoanei de a continua să primească, în viitor, un salariu într-un anumit cuantum și dreptul de a primi efectiv salariul cuvenit pentru perioada în care munca a fost prestată. În același sens sunt Hotărârea Curții Europene a Drepturilor Omului din 19 aprilie 2007, pronunțată în Cauza *Vilho Eskelinen împotriva Finlandei*, paragraful 94, și Hotărârea din 20 mai 2010, pronunțată în Cauza *Leles împotriva Croației*, paragraful 58.

16. De asemenea, Curtea a reținut că prin Decizia nr. 11 din 8 octombrie 2012, pronunțată în recurs în interesul legii, Înalta Curte de Casație și Justiție a stabilit că — în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 5 alin. (6) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2010 și ale art. 30 din Legea-cadru nr. 330/2009 — personalul didactic din învățământ aflat în funcție la data de 31 decembrie 2009 „are dreptul, începând cu data de 1 ianuarie 2010, la un salariu lunar calculat în raport cu salariul de bază din luna decembrie 2009, stabilit în conformitate cu prevederile Ordonanței Guvernului nr. 15/2008, aprobată cu modificări prin Legea nr. 221/2008”. Or, dispozițiile de lege care au făcut obiectul Deciziei nr. 11 din 8 octombrie 2012 au fost abrogate prin Legea-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, lege care ar fi trebuit să se aplice începând cu data de 1 ianuarie 2011, dar, potrivit art. 4 alin. (2) din Legea nr. 285/2010 privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice, legiuitorul a stabilit că „în anul 2011 nu se aplică valoarea de referință și coeficienții de ierarhizare corespunzători claselor de salarizare prevăzuți în anexele la Legea-cadru nr. 284/2010”. Începând cu data de 13 mai 2011 a intrat în vigoare Legea nr. 63/2011 care a reglementat încadrarea personalului didactic și didactic auxiliar și salarizarea acestui personal pe baza unor noi grile de salarizare, prevăzute în anexele la lege, ce instituie salarii de încadrare pentru fiecare funcție în parte, fără raportare la un coeficient de multiplicare astfel cum era prevăzut în Ordonanța Guvernului nr. 15/2008, aprobată prin Legea nr. 221/2008.

17. Așadar, considerentele rezultate din Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 11 din 8 octombrie 2012 nu pot fi aplicate *mutatis mutandis* la situația legislativă actuală, și anume la Legea nr. 63/2011, pentru că se referă la soluții legislative diferite. Deciziile pronunțate în cadrul soluționării unor recursuri în interesul legii reprezintă rezultatul unei activități de interpretare a legii, iar nu de legiferare, și își găsesc aplicabilitatea atât timp cât norma interpretată este în vigoare.

18. Curtea a observat, totodată, că, ulterior intrării în vigoare a Legii nr. 63/2011, legiuitorul a reglementat prin art. 2 alin. (1) și (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 103/2013 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2014, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 703 din 15 noiembrie 2013, aprobată cu completări prin Legea nr. 28/2014, cu modificările și completările ulterioare, o majorare cu până la 10% a salariilor de bază și a sporurilor, indemnizațiilor și a celorlalte elemente ale sistemului de salarizare care nu fac parte, potrivit legii, din salariul de bază, pentru anumite categorii de personal didactic din învățământul preuniversitar, începând cu ianuarie 2014, iar prin art. 2 alin. (2)—(4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2015, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 925 din 18 decembrie 2014, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 71/2015, cu modificările și completările ulterioare, o majorare cu 5% a salariilor de bază și a sporurilor, indemnizațiilor și a celorlalte elemente ale sistemului de salarizare care nu fac

parte, potrivit legii, din salariul de bază al personalului didactic și didactic auxiliar, începând cu 1 martie 2015, și cu 5% începând cu 1 septembrie 2015.

19. Curtea a subliniat că, deși legiuitorul are dreptul, potrivit Legii fundamentale, de a reglementa salarizarea personalului didactic și didactic auxiliar, iar Legea nr. 63/2011 a fost concepută ca o lege temporară (a cărei aplicabilitate a fost prelungită succesiv până la sfârșitul anului 2015), totuși, în

activitatea de legiferare în această materie, legiuitorul trebuie să țină seama că învățământul constituie prioritate națională, iar salarizarea personalului didactic și didactic auxiliar trebuie să fie în acord cu rolul și importanța activității prestate.

20. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, atât soluția, cât și considerentele deciziilor invocate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

21. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Marian Ciceu și alții, prin reprezentant legal Sindicatul Învățământului Preuniversitar Satu Mare, în Dosarul nr. 2.477/83/2014 al Curții de Apel Oradea — Secția I civilă și constată că dispozițiile Legii nr. 63/2011 privind încadrarea și salarizarea în anul 2011 a personalului didactic și didactic auxiliar din învățământ sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Oradea — Secția I civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Pronunțată în ședința din data de 3 decembrie 2015.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Mihaela Ionescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 831

din 3 decembrie 2015

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii nr. 63/2011 privind încadrarea și salarizarea în anul 2011 a personalului didactic și didactic auxiliar din învățământ

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Mihaela Ionescu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Loredana Veisa.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii nr. 63/2011 privind încadrarea și salarizarea în anul 2011 a personalului didactic și didactic auxiliar din învățământ, excepție ridicată de Andrea Bitte și alții, prin reprezentant legal Sindicatul Învățământului Preuniversitar Satu Mare, în Dosarul nr. 2.162/83/2014 al Curții de Apel Oradea — Secția I civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.060D/2015.

2. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Președintele dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 1.132D/2015, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii nr. 63/2011 privind încadrarea și salarizarea în anul 2011 a personalului didactic și didactic auxiliar din învățământ, excepție ridicată de Sînziana Silvia Cristea și alții, prin reprezentant legal Sindicatul Învățământului Preuniversitar Satu Mare, în Dosarul nr. 2.479/83/2014 al Curții de Apel Oradea — Secția I civilă.

4. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

5. Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor, iar reprezentantul Ministerului Public arată că este de acord cu conexarea. Curtea, având în vedere identitatea de obiect a excepțiilor de neconstituționalitate, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea Dosarului nr. 1.132D/2015 la Dosarul nr. 1.060D/2015, care a fost primul înregistrat.

6. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, sens în care invocă jurisprudența instanței de contencios constituțional în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

7. Prin Încheierea din 4 iunie 2015, respectiv prin Încheierea din 8 iunie 2015, pronunțate în dosarele nr. 2.162/83/2014, respectiv nr. 2.479/83/2014, **Curtea de Apel Oradea — Secția I civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii nr. 63/2011 privind încadrarea și salarizarea în anul 2011 a personalului didactic și didactic auxiliar din învățământ.** Excepția a fost ridicată de Andrea Bitte și alții, respectiv de Sînziana Silvia Cristea și alții, prin reprezentant legal Sindicatul Învățământului Preuniversitar Satu Mare, într-o cauză având ca obiect soluționarea apelurilor formulate împotriva sentințelor civile nr. 88/LMA, respectiv nr. 93/LMA din 19 februarie 2015, pronunțate de Tribunalul Satu Mare, cu privire la drepturi bănești.

8. **Cu privire la motivarea excepției de neconstituționalitate,** Curtea reține că autorii au invocat excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii nr. 63/2011 privind încadrarea și salarizarea în anul 2011 a personalului didactic și didactic auxiliar din învățământ, în cuprinsul apelurilor, fără a indica vreun temei constituțional și fără a formula vreo motivare, făcând doar precizarea potrivit căreia „motivarea am expus-o pe larg într-o cerere separată pe care o vom anexa prezentului apel”.

9. **Curtea de Apel Oradea — Secția I civilă** își exprimă opinia, în sensul că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, câtă vreme legiuitorului îi aparține competența stabilirii sistemului de salarizare al personalului bugetar, iar, în realizarea politicilor sale raportat la condițiile economice și sociale existente la un moment dat, poate să prevadă un regim salarial distinct pentru anumite categorii de bugetari. Face referire la jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului potrivit căreia statul este în măsură să stabilească valoarea sumelor ce urmează a fi plătite angajaților săi din bugetul de stat, stat care poate introduce, suspenda ori înceta plata unor astfel de sume prin modificări legislative în acest sens (Hotărârea din 8 noiembrie 2005, pronunțată în *Cauza Kechko împotriva Ucrainei*).

10. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate invocate.

11. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

17. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii nr. 63/2011 privind încadrarea și salarizarea în anul 2011 a personalului didactic și didactic auxiliar din învățământ, excepție ridicată de Andrea Bitte și alții, respectiv de Sînziana Silvia Cristea și alții, prin reprezentant legal Sindicatul Învățământului Preuniversitar Satu Mare, în dosarele nr. 2.162/83/2014, respectiv nr. 2.479/83/2014 ale Curții de Apel Oradea — Secția I civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Oradea — Secția I civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Pronunțată în ședința din data de 3 decembrie 2015.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

AUGUSTIN ZEGREAN

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

12. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

13. Obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile Legii nr. 63/2011 privind încadrarea și salarizarea în anul 2011 a personalului didactic și didactic auxiliar din învățământ, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 323 din 10 mai 2011, cu modificările ulterioare.

14. Autorii excepției nu indică, ca fiind încălcată, vreo dispoziție constituțională.

15. Analizând înscrisurile comunicate în dosarele nr. 1.060D/2015 și nr. 1.132D/2015, Curtea constată că autorii invocă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii nr. 63/2011 privind încadrarea și salarizarea în anul 2011 a personalului didactic și didactic auxiliar din învățământ, în cuprinsul apelurilor formulate împotriva sentințelor civile nr. 88/LMA, respectiv nr. 93/LMA din 19 februarie 2015, pronunțate de Tribunalul Satu Mare, în dosarele nr. 2.162/83/2014, respectiv nr. 2.479/83/2014, fără a indica doar temei constituțional și fără a formula vreo motivare, făcând doar precizarea potrivit căreia „motivarea am expus-o pe larg într-o cerere separată pe care o vom anexa prezentului apel”. Faptul că excepția de neconstituționalitate nu este motivată este reținut și de către Curtea de Apel Oradea — Secția I civilă, în Încheierea din 4 iunie 2015, pronunțată în Dosarul nr. 2.162/83/2014, prin care a fost sesizată Curtea Constituțională în Dosarul nr. 1.060D/2015.

16. Așadar, în prezenta speță, autorii excepției nu indică textele constituționale considerate a fi încălcate și nici nu formulează în concret motivele pe care se întemeiază contrarietatea actului normativ criticat cu Legea fundamentală. Prin urmare, excepția nu este motivată, nefiind respectate dispozițiile art. 10 alin. (2) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, potrivit căreia „Sesizările trebuie făcute în formă scrisă și motivate”. În mod constant, jurisprudența instanței constituționale a stabilit că sesizările de neconstituționalitate adresate Curții fără a fi motivate trebuie respinse ca inadmisibile, Curtea neputându-se substitui subiectelor îndreptățite să o sesizeze, întrucât ar exercita un control din oficiu, ceea ce este contrar sistemului nostru constituțional.

Magistrat-asistent,
Mihaela Ionescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 893

din 17 decembrie 2015

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 485 alin. (1) lit. a)
din Codul de procedură penală

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Mihaela Ionescu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Marinela Mincă.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 485 alin. (1) lit. a) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Viorel Cotigă, Marian Liviu Lazăr, Florin Cojocaru, Marian Frâncu și Petrică Noghe în Dosarul nr. 1.861/228/2014 al Judecătoriei Făurei și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 879D/2015.

2. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care solicită respingerea, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, întrucât, în ipoteza în care între momentul încheierii acordului de recunoaștere a vinovăției și cel al sesizării instanței intervine împăcarea părților, instanța de judecată are posibilitatea de a dispune respingerea acordului de recunoaștere a vinovăției și trimiterea cauzei la procuror pentru a dispune soluția de clasare. Aceasta este, de altfel, soluția și în ipotezele în care ar interveni prescripția sau decesul făptuitorului.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Sentința penală nr. 42 din 15 aprilie 2015, pronunțată în Dosarul nr. 1.861/228/2014, **Judecătoria Făurei a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 485 alin. (1) lit. a) din Codul de procedură penală.** Excepția a fost ridicată de Viorel Cotigă, Marian Liviu Lazăr, Florin Cojocaru, Marian Frâncu și Petrică Noghe într-o cauză penală având ca obiect acordul de recunoaștere a vinovăției, încheiat de Parchetul de pe lângă Judecătoria Făurei cu autorii excepției.

5. În **motivarea excepției de neconstituționalitate** autorii arată că au încheiat un acord de recunoaștere a vinovăției, potrivit art. 478 și următoarele din Codul de procedură penală, pentru infracțiunea de furt calificat. Susțin că, dacă ar interveni împăcarea părților, instanța sesizată cu soluționarea acordului de recunoaștere nu ar putea aplica, potrivit art. 485 alin. (1) lit. a) din Codul de procedură penală, decât soluțiile prevăzute în art. 396 alin. (2)—(4), nu și soluția prevăzută în alin. (6) al acestui din urmă articol, respectiv încetarea procesului penal, din această perspectivă creându-se o inegalitate între inculpații

trimiși în judecată prin rechizitoriu și inculpații în privința cărora acordul de recunoaștere a vinovăției a fost admis. Susțin că neconstituționalitatea textului de lege criticat derivă și din faptul că, în ipoteza încheierii unui acord de recunoaștere a vinovăției, nu se poate face aplicarea dispozițiilor art. 396 alin. (10) din Codul de procedură penală, respectiv reducerea limitelor de pedeapsă cu o treime.

6. **Judecătoria Făurei** opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, dispozițiile de lege criticate nefiind contrare prevederilor art. 16 din Legea fundamentală, deoarece tratamentul juridic diferit, din anumite perspective, în cazul acordului de recunoaștere a vinovăției, comparativ cu alte proceduri de judecată, este justificat, obiectiv și rezonabil, de diferențele existente între aceste tipuri de proceduri, atât din punctul de vedere al conținutului, cât și al efectelor. În acest sens face referire la Decizia nr. 25 din 17 noiembrie 2014, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, privind dezlegarea de principiu a problemei de drept referitoare la posibilitatea procurorului, în faza de urmărire penală, în procedura acordului de recunoaștere a vinovăției, de a reține în încadrarea juridică dată faptei inculpatului și dispozițiile art. 396 alin. (10) din Codul de procedură penală, cu consecințe directe asupra reducerii limitelor de pedeapsă prevăzute de lege pentru infracțiunea săvârșită.

7. În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția ridicată.

8. **Avocatul Poporului** consideră că dispozițiile art. 485 alin. (1) lit. a) din Codul de procedură penală sunt constituționale. În acest sens face referire la Decizia nr. 25 din 17 noiembrie 2014, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, în care s-a reținut că acordul de recunoaștere a vinovăției este o procedură specială, „un element de justiție negociată”, inculpatul având oportunitatea de a negocia cu procurorul condițiile acordului său, participând astfel la procesul decizional de stabilire a pedepsei, beneficiu ce nu mai este prevăzut la soluționarea cauzei după sesizarea prin rechizitoriu. De asemenea, inculpatul are posibilitatea de a opta pentru încheierea unui acord cu procurorul sau de a nu încheia acest acord, renunțând astfel la beneficiul negocierii pedepsei, urmând a se întocmi rechizitoriul și a se dispune trimiterea în judecată, când va putea beneficia de dispozițiile art. 396 alin. (10) din Codul de procedură penală. De asemenea arată că, potrivit Expunerii de motive la proiectul de act normativ al Codului de procedură penală, procedura acordului de recunoaștere a vinovăției nu numai că reduce durata judecării cauzei, dar simplifică și activitatea din cadrul urmăririi penale, asigură soluționarea cauzelor într-un termen optim și previzibil, fiind totodată un remediu pentru eliminarea unei deficiențe majore a sistemului judiciar român, respectiv durata mare a

desfășurării procedurilor judiciare. Având în vedere cele expuse, Avocatul Poporului apreciază că inculpatul care este trimis în judecată prin admiterea acordului de recunoaștere a vinovăției nu se află în aceeași situație juridică cu inculpatul care este trimis în judecată prin rechizitoriu. De asemenea opinează că prevederile de lege criticate nu aduc atingere principiului egalității cetățenilor în fața legii, întrucât se aplică tuturor persoanelor aflate în situația reglementată de ipoteza normei juridice, fără a institui privilegii sau discriminări pe considerente arbitrare.

9. Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, punctul de vedere al Avocatului Poporului, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

10. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

11. Obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 485 alin. (1) lit. a) din Codul de procedură penală, potrivit cărora: „(1) *Instanța, analizând acordul, pronunță una dintre următoarele soluții: a) admite acordul de recunoaștere a vinovăției și dispune una dintre soluțiile prevăzute de art. 396 alin. (2)—(4), care nu poate crea pentru inculpat o situație mai grea decât cea asupra căreia s-a ajuns la un acord, dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute la art. 480—482 cu privire la toate faptele reținute în sarcina inculpatului, care au făcut obiectul acordului;*”.

12. Autorii excepției susțin că prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 16 alin. (1) care consacră egalitatea în drepturi a cetățenilor.

13. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că motivele de neconstituționalitate invocate de autori, în prezenta cauză, privesc, pe de o parte, faptul că inculpații care au încheiat un acord de recunoaștere a vinovăției nu beneficiază de scăderea limitelor de pedeapsă — potrivit art. 396 alin. (10) din Codul de procedură penală — similar inculpaților care își recunosc învinuirea direct în fața instanței de judecată, fapt ce determină o inegalitate de tratament între aceștia. Pe de altă parte, se susține că inegalitatea de tratament între inculpații trimiși în judecată prin rechizitoriu și inculpații în privința cărora acordul de recunoaștere a vinovăției a fost admis derivă și din faptul că instanța sesizată cu soluționarea acordului de recunoaștere nu poate aplica, potrivit art. 485 alin. (1) lit. a), decât soluțiile prevăzute de art. 396 alin. (2)—(4), nu și soluția prevăzută în alin. (6) al acestui din urmă articol.

14. Cu privire la prima critică de neconstituționalitate, Curtea reține că, similar judecății în cazul recunoașterii învinuirii, acordul de recunoaștere a vinovăției este o formă simplificată a judecății, care se desfășoară doar pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală. Scopul acestor proceduri abreviate este, așa cum reiese și din „*Expunerea de motive la proiectul de act normativ al Codului de procedură penală*”, acela de a responsabiliza părțile din proces, de a degreva instanțele de judecată, de a contribui la înlăturarea unor proceduri greoaie și deseori inutile pentru stabilirea adevărului judiciar, scurtând astfel durata desfășurării procedurilor judiciare. Ambele proceduri se întemeiază pe atitudinea inculpatului, care recunoaște faptele și nu contestă probele administrate în cursul

urmării penale. În ambele cazuri, argumentele determinante pentru inculpat sunt reprezentate de posibilitatea obținerii unei sancțiuni mai blânde, de scurtarea prezenței sale în fața organelor judiciare, a duratei procesului penal și, implicit, a cheltuielilor generate de desfășurarea procesului penal.

15. Procedura în cazul recunoașterii învinuirii este reglementată de art. 374 alin. (4), art. 375, art. 377, art. 395 alin. (2) și art. 396 alin. (10) din Codul de procedură penală, toate aceste dispoziții regăsindu-se în Partea specială, titlul III, cap. II „*Judecata în primă instanță*”. Acordul de recunoaștere a vinovăției este reglementat în art. 478—488 din Codul de procedură penală, în Partea specială, titlul IV, intitulat „*Proceduri speciale*”. Curtea reține că recunoașterea învinuirii intervine în faza judecătii, după sesizarea instanței prin rechizitoriu și după parcurgerea etapei camerei preliminare, de verificare a legalității actului de sesizare, a actelor de urmărire penală și a legalității probelor administrate în cursul urmăririi penale.

16. Acordul de recunoaștere a vinovăției constituie o procedură specială, în cadrul căreia se disting două etape: prima implică manifestarea de voință a inculpatului și a procurorului, care trebuie să intervină în faza de urmărire penală, în urma căreia se încheie un acord între procuror și inculpat, ce constituie o veritabilă „convenție de drept penal”. Cea de-a doua etapă se desfășoară în fața instanței de judecată, fără întocmirea rechizitoriului și fără parcurgerea camerei preliminare.

17. Acordul de recunoaștere a vinovăției încheiat în cursul urmăririi penale este un „element de justiție negociată”, căci felul, cuantumul și modul de executare a pedepsei se stabilesc prin negociere între procuror și inculpat, instanța neputând, cu ocazia verificării acordului, să aplice o sancțiune mai grea. Instanța verifică acordul de recunoaștere încheiat între procuror și inculpat și, în cazul în care acordul îndeplinește condițiile de legalitate, iar soluția propusă prin acord nu este prea blândă, admite acordul și pronunță o soluție de condamnare, renunțare la aplicarea pedepsei ori amânarea aplicării pedepsei, fără să poată crea o situație mai grea inculpatului decât cea asupra căreia s-a ajuns la acord. În caz contrar, respinge acordul și trimite cauza în vederea continuării urmăririi penale. În acest fel, inculpatul are oportunitatea de a negocia cu procurorul condițiile acordului său, participând astfel la procesul decizional de stabilire a pedepsei, beneficiu ce nu mai este prevăzut la soluționarea cauzei după sesizarea prin rechizitoriu.

18. Or, o atare negociere nu are loc în procedura recunoașterii învinuirii, când beneficiul constă doar în reducerea limitelor de pedeapsă, în temeiul art. 396 alin. (10) din Codul de procedură penală, sancțiunea fiind stabilită de instanță între aceste limite, cu excluderea oricărei forme de negociere. În acest caz, previzibilitatea pedepsei ce urmează a fi aplicată este mult mai redusă decât în cazul parcurgerii procedurii speciale a acordului de vinovăție, când inculpatul știe că nu poate primi o sancțiune mai grea decât cea negociată.

19. Cât privește incidența celor două proceduri, Curtea constată că posibilitatea încheierii acordului de recunoaștere a vinovăției este exclusă în cazul minorilor, fiind prevăzută doar pentru infracțiunile pedepsite cu amenda penală sau cu pedeapsa închisorii de cel mult 7 ani — ceea ce evidențiază voința legiuitorului de a o limita la infracțiuni cu un grad de pericol social mai redus, pe când recunoașterea învinuirii privește o sferă mai largă de infracțiuni, fiind exceptate, potrivit art. 374 alin. (4) din Codul de procedură penală, doar cele pedepsite cu detențiunea pe viață.

20. Potrivit art. 479 din Codul de procedură penală, acordul de recunoaștere a vinovăției are ca obiect recunoașterea comiterii faptei și acceptarea încadrării juridice. În cazul

recunoașterii învinuirii, potrivit art. 374 alin. (4) din Codul de procedură penală, se prevede doar condiția recunoașterii faptelor, schimbarea încadrării juridice fiind posibilă potrivit art. 377 alin. (5) din Codul de procedură penală.

21. În concluzie, Curtea constată că acordul de recunoaștere a vinovăției este reglementat printr-o procedură specială, de strictă interpretare, și nu prevede o cauză de reducere a pedepsei similară celei reglementate de art. 396 alin. (10) din Codul de procedură penală, ceea ce înseamnă că, în mod obligatoriu, cuantumul negociat al pedepsei trebuie să se circumscrie limitelor speciale ale acesteia. Acest beneficiu este prevăzut doar în cazul recunoașterii învinuirii care este reglementată printr-o procedură distinctă și poate fi aplicat doar de instanța de judecată, dispozițiile art. 396 alin. (10) din Codul de procedură penală stabilind, expres și limitativ, patru situații în care pot fi reduse limitele de pedeapsă, toate acestea referindu-se la judecarea cauzei conform procedurii simplificate.

22. În continuare, dintr-o perspectivă istorică, Curtea reține că dispozițiile Codului de procedură penală adoptat prin Legea nr. 135/2010 prevedeau în mod expres în art. 480 alin. (3) că „*Inculpatul beneficiază de reducerea cu o treime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei închisorii și de reducerea cu o pătrime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei amenzii.*” De asemenea, în forma anterioară, art. 485 alin. (1) lit. a) din Codul de procedură penală prevedea că instanța, în urma admiterii acordului încheiat, „*dispune condamnarea inculpatului la o pedeapsă ale cărei limite au fost reduse conform art. 480 alin. (3).*” Prin Legea nr. 255/2013 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală și pentru modificarea și completarea unor acte normative care cuprind dispoziții procesual penale, art. 480 alin. (3) a fost abrogat prin art. 102 pct. 288 din lege, iar art. 485 alin. (1) lit. a) din Codul de procedură penală a fost modificat corespunzător prin art. 102 pct. 290 din aceeași lege. În consecință, prin voința legiuitorului, nu este posibilă reducerea limitelor de pedeapsă nici cu ocazia încheierii acordului de recunoaștere a vinovăției între procuror și inculpat, dar nici cu ocazia verificării acordului de către instanță. De altfel, această soluție se prefigura și anterior modificărilor aduse prin Legea nr. 255/2013, din interpretarea *per a contrario* a dispozițiilor art. 108 alin. (4) din Codul de procedură penală care, reglementând aducerea la cunoștință a drepturilor procesual penale dobândite de inculpat ulterior punerii în mișcare a acțiunii penale, prevede în mod diferențiat că „*Organul judiciar trebuie să aducă la cunoștința inculpatului posibilitatea încheierii, în cursul urmăririi penale, a unui acord, ca urmare a recunoașterii vinovăției, iar în cursul judecării posibilitatea de a beneficia de reducerea pedepsei prevăzute de lege, ca urmare a recunoașterii învinuirii.*”

23. Curtea reține, astfel, că legiuitorul a înțeles să nu acorde un dublu beneficiu inculpatului, respectiv să aibă posibilitatea de a negocia pedeapsa prin încheierea acordului de recunoaștere a vinovăției și, în același timp, să se bucure de diminuarea limitelor de pedeapsă. Abrogarea dispozițiilor legale menționate reflectă faptul că voința legiuitorului a fost aceea de a nu le acorda acest din urmă beneficiu inculpaților care încheie, în faza de urmărire penală, un acord de recunoaștere a vinovăției, ci doar pe acela de a le oferi oportunitatea de a negocia cu procurorul condițiile acordului și, astfel, de a participa la procesul de luare a deciziei în cadrul stabilirii pedepsei, de a le asigura previzibilitatea cuantumului pedepsei și a modalității de executare a acesteia.

24. În ceea ce privește principiul egalității cetățenilor, Curtea reține că, în mod constant, în jurisprudența sa, a statuat că

situațiile în care se află anumite categorii de persoane trebuie să difere în esență pentru a se justifica deosebirea de tratament juridic, iar această deosebire de tratament trebuie să se bazeze pe un criteriu obiectiv și rațional. Această soluție este în concordanță și cu jurisprudența constantă a Curții Europene a Drepturilor Omului, conform căreia orice diferență de tratament, făcută de stat între indivizi aflați în situații identice sau comparabile, trebuie să își găsească o justificare obiectivă și rezonabilă. Așadar, un tratament diferit nu poate fi doar expresia aprecierii exclusive a legiuitorului, ci trebuie să se justifice rațional, în respectul principiului egalității cetățenilor în fața legii și a autorităților publice. (Decizia Plenului Curții Constituționale nr. 1 din 8 februarie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 16 martie 1994).

25. Or, față de cele anterior arătate, Curtea constată că cele două proceduri — acordul de recunoaștere a vinovăției, reglementat expres de legiuitor în faza de urmărire penală, respectiv procedura recunoașterii învinuirii reglementată în faza de judecată — sunt diferite atât prin conținut, condiții de aplicare, cât și prin efecte. De asemenea, în cauză, motivul obiectiv și rezonabil care justifică opțiunea legiuitorului de a nu reglementa o cauză specială de reducere a pedepsei similară celei prevăzute în art. 396 alin. (10) din Codul de procedură penală și în procedura acordului de recunoaștere a vinovăției constă în faptul că, prin acordarea, în cadrul acestei proceduri, atât a posibilității de a negocia pedeapsa, cât și a beneficiului scăderii limitelor de pedeapsă, s-ar da o dublă valență juridică unei singure situații de fapt, respectiv atitudinii sincere de recunoaștere a faptei și vinovăției. Or, în această etapă a procesului penal — urmărirea penală — ca urmare a încheierii acordului de recunoaștere a vinovăției, inculpatul poate beneficia doar de reducerea prezenței sale în fața organelor judiciare și de reducerea duratei procesului penal, pedeapsa ce-i va fi aplicabilă fiind previzibilă ca efect al parcurgerii procedurii speciale reglementate de art. 480 și următoarele din Codul de procedură penală.

26. Așadar, Curtea constată că este lipsită de temei critica privind încălcarea prevederilor constituționale ce consacră egalitatea în drepturi a cetățenilor, cu atât mai mult cu cât, în ipoteza infracțiunilor care îndeplinesc condițiile legale pentru a putea face atât obiectul procedurii acordului de recunoaștere a vinovăției, cât și al procedurii recunoașterii învinuirii în fața instanței, inculpatul are posibilitatea de a opta pentru încheierea unui acord cu procurorul sau de a nu încheia acest acord, renunțând astfel la beneficiul negocierii pedepsei, urmând a se întocmi rechizitoriul și a se dispune trimiterea în judecată, când, în funcție de aprecierea instanței, va putea beneficia de dispozițiile art. 396 alin. (10) din Codul de procedură penală privind reducerea limitelor de pedeapsă.

27. De altfel, Curtea reține că, prin Decizia nr. 25 din 17 noiembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 935 din 22 decembrie 2014, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, privind dezlegarea de principiu a problemei de drept referitoare la posibilitatea procurorului, în faza de urmărire penală, în procedura acordului de recunoaștere a vinovăției, de a reține în încadrarea juridică dată faptei inculpatului și dispozițiile art. 396 alin. (10) din Codul de procedură penală, cu consecințe directe asupra reducerii limitelor de pedeapsă prevăzute de lege pentru infracțiunea săvârșită, s-a stabilit că „*procurorul nu poate, în faza de urmărire penală, în procedura acordului de recunoaștere a vinovăției, să rețină dispozițiile art. 396 alin. (10) din Codul de procedură*

penală, cu consecințe directe asupra reducerii limitelor de pedeapsă prevăzute de lege pentru infracțiunea săvârșită”.

28. Cu privire la critica potrivit căreia, „dacă ar interveni împăcarea părților, instanța sesizată cu soluționarea acordului de recunoaștere nu ar putea aplica, potrivit art. 485 alin. (1) lit. a), decât soluțiile prevăzute de art. 396 alin. (2)—(4), nu și soluția prevăzută în alin. (6) al acestui din urmă articol, respectiv încetarea procesului penal, din această perspectivă creându-se o inegalitate între inculpații trimiși în judecată prin rechizitoriu și inculpații în privința cărora acordul de recunoaștere a vinovăției a fost admis”, Curtea reține că aceasta nu poate fi primită.

29. Curtea constată că interesul procesual al invocării excepției de neconstituționalitate, analizat din perspectiva acestor din urmă critici, ar consta în pronunțarea de către instanță a unei soluții de încetare a procesului penal pentru cazul prevăzut la art. 16 alin. (1) lit. g) din Codul de procedură penală, respectiv împăcarea părților. Curtea observă însă că, în cuprinsul Încheierii din 2 aprilie 2015, Judecătoria Făurei a reținut că, „la interpelarea instanței, apărătorul ales al inculpaților arată că renunță la cererea privind emiterea unei adrese către partea civilă, vizavi de o posibilă împăcare cu inculpații”. Prin urmare, în prezenta cauză, nu a intervenit împăcarea părților, potrivit art. 231 alin. (2) din Codul penal raportat la art. 159 din același cod. În aceste condiții, în care nu a existat nicio manifestare de voință din partea autorilor excepției de a se împăca cu persoana vătămată, Curtea constată că aceștia nu au un interes procesual în invocarea acestor din urmă critici de neconstituționalitate, mai ales prin prisma efectelor unei eventuale constatări a neconstituționalității textului de lege criticat.

30. Mai mult, Curtea constată că motivele de neconstituționalitate invocate nu au legătură cu dispozițiile art. 485 alin. (1) lit. a) din Codul de procedură penală, care reglementează soluția de admitere a acordului de recunoaștere ce poate fi pronunțată de instanță în urma analizei acordului, de vreme ce o eventuală soluție de încetare a procesului penal pronunțată de către instanță în cazul împăcării părților ar putea fi pronunțată doar ca urmare a respingerii acordului de recunoaștere a vinovăției [art. 485 alin. (1) lit. b) din cod], iar nu ca urmare a admiterii acestuia.

33. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Viorel Cotigă, Marian Liviu Lazăr, Florin Cojocaru, Marian Frâncu și Petrică Noghe în Dosarul nr. 1.861/228/2014 al Judecătoria Făurei și constată că dispozițiile art. 485 alin. (1) lit. a) din Codul de procedură penală sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătoria Făurei și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 17 decembrie 2015.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Mihaela Ionescu

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL APĂRĂRII NAȚIONALE

ORDIN

pentru aprobarea Ghidului de clasificare a informațiilor în Ministerul Apărării Naționale

Pentru aplicarea prevederilor art. 24 alin. (7) și (8) din Legea nr. 182/2002 privind protecția informațiilor clasificate, cu modificările și completările ulterioare, ale art. 5 din Standardele naționale de protecție a informațiilor clasificate în România, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 585/2002, cu modificările și completările ulterioare, și ale art. 1 alin. (2) din Hotărârea Guvernului nr. 464/2015 pentru aprobarea Listei cuprinzând categoriile de informații secrete de stat, pe niveluri de secretizare, din domeniul de activitate al Ministerului Apărării Naționale,

în temeiul prevederilor art. 33 alin. (1) din Legea nr. 346/2006 privind organizarea și funcționarea Ministerului Apărării Naționale, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul apărării naționale emite prezentul ordin.

Art. 1. — Se aprobă Ghidul de clasificare a informațiilor în Ministerul Apărării Naționale, prevăzut în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — La data intrării în vigoare a prezentului ordin se abrogă „I.A.-40, Ghidul de clasificare a informațiilor secrete de

stat în Ministerul Apărării Naționale”, aprobat prin Ordinul ministrului apărării nr. M.S.-40/2009*).

Art. 3. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul apărării naționale,
Mihnea Ioan Motoc

București, 26 ianuarie 2016.

Nr. M.16.

* Ordinul ministrului apărării nr. M.S.-40/2009 pentru aprobarea „I.A.-40, Ghidul de clasificare a informațiilor secrete de stat în Ministerul Apărării Naționale” nu a fost publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, deoarece are ca obiect reglementări din domeniul apărării, ordinii publice și securității naționale.

ANEXĂ

GHIDUL

de clasificare a informațiilor în Ministerul Apărării Naționale

CAPITOLUL I Dispoziții generale

Art. 1. — În scopul clasificării corecte și uniforme a informațiilor, în Ministerul Apărării Naționale se întocmesc Lista cuprinzând categoriile de informații secrete de stat, pe niveluri de secretizare, din domeniul de activitate al Ministerului Apărării Naționale, Nomenclatorul cu documentele care conțin informații clasificate secret de stat, pe domenii de activitate, specifice Ministerului Apărării Naționale, și termenele de clasificare ale acestora, și listele cuprinzând informațiile secrete de serviciu specifice unității militare.

Art. 2. — (1) Lista cuprinzând categoriile de informații secrete de stat, pe niveluri de secretizare, din domeniul de activitate al Ministerului Apărării Naționale, denumită în continuare și *Lista*, se aprobă prin hotărâre a Guvernului și include categoriile de informații secrete de stat stabilite pe niveluri de clasificare, corespunzătoare fiecărui domeniu de activitate din responsabilitatea Ministerului Apărării Naționale.

(2) Termenele maxime de clasificare, pentru fiecare categorie de informații prevăzută în Listă, sunt cele prevăzute la art. 12 alin. (2) din Standardele naționale de protecție a informațiilor clasificate în România, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 585/2002, cu modificările și completările ulterioare, denumite în continuare *Standardele naționale*.

Art. 3. — Listele cu informațiile secrete de serviciu specifice unității militare se întocmesc la nivelul fiecărei unități militare.

Art. 4. — Ghidul de clasificare a informațiilor în Ministerul Apărării Naționale, denumit în continuare *Ghidul*, reprezintă un instrument de lucru, util în procesul de elaborare a documentelor clasificate din domeniul de activitate al Ministerului Apărării Naționale, pentru stabilirea termenelor de clasificare, trecerea informațiilor clasificate secret de stat la un nivel inferior de clasificare și pentru declassificarea informațiilor clasificate.

Art. 5. — (1) Nomenclatorul cu documentele care conțin informații clasificate secret de stat, pe domenii de activitate, specifice Ministerului Apărării Naționale, și termenele de clasificare ale acestora, prevăzut în anexa nr. 1, denumit în continuare *Nomenclatorul*, detaliază categoriile de informații prevăzute în Listă și termenele de clasificare pentru fiecare document.

(2) Nomenclatorul se actualizează, ori de câte ori este nevoie, prin ordin al ministrului apărării naționale.

Art. 6. — Nomenclatorul cu documentele care conțin informații clasificate din domeniul de activitate al Direcției generale de informații a apărării și particularitățile acestora se reglementează distinct și se aprobă prin ordin al ministrului apărării naționale.

Art. 7. — Se clasifică „secret de serviciu” informațiile a căror compromitere poate:

a) prejudicia interesul Ministerului Apărării Naționale sau al uneia dintre structurile cu personalitate juridică din compunerea acestuia;

- b) produce pagube de natură materială sau financiară unei structuri militare;
- c) determina tulburarea activității zilnice din unitate;
- d) afecta respectarea obligațiilor asumate de Ministerul Apărării Naționale, în cadrul relațiilor internaționale și interinstituționale;
- e) determina deteriorarea încrederii în valorile istorice și morale ale instituției militare;
- f) afecta eficiența operativă și logistică la nivel de unitate.
- Art. 8. — În sensul prezentului ghid, prin emitent se înțelege structura militară care elaborează documentul clasificat.

CAPITOLUL II

Întocmirea, aprobarea, completarea și modificarea Listei cuprinzând categoriile de informații secrete de stat, pe niveluri de secretizare, din domeniul de activitate al Ministerului Apărării Naționale și a Listei cu informațiile secrete de serviciu specifice unității militare

SECȚIUNEA 1

Lista cuprinzând categoriile de informații secrete de stat, pe niveluri de secretizare, din domeniul de activitate al Ministerului Apărării Naționale

Art. 9. — Lista se întocmește de către Direcția contrainformații și securitate militară, pe baza propunerilor structurilor centrale, și se aprobă prin hotărâre a Guvernului.

Art. 10. — Categoriile de informații din domeniul de activitate al Ministerului Apărării Naționale cuprind informațiile secrete de stat stabilite prin lege, detaliate pe domeniile de activitate din responsabilitatea Ministerului Apărării Naționale.

Art. 11. — Nivelul de clasificare este stabilit în funcție de importanța valorilor protejate și prejudiciile ce s-ar produce apărării țării și securității naționale, ca urmare a dezvăluirii sau diseminării neautorizate.

Art. 12. — Propunerile de categorii de informații secrete de stat din domeniul de activitate al Ministerului Apărării Naționale se centralizează de către Direcția contrainformații și securitate militară, care elaborează și promovează proiectul de hotărâre a Guvernului, în conformitate cu normele privind activitatea legislativă în Ministerul Apărării Naționale.

Art. 13. — Structurile centrale ale Ministerului Apărării Naționale au obligația să analizeze ori de câte ori este necesar Lista și, după caz, să transmită la Direcția contrainformații și securitate militară propuneri de actualizare și completare a acesteia.

Art. 14. — Direcția contrainformații și securitate militară inițiază, ori de câte ori este necesar, demersurile de consultare a structurilor centrale ale Ministerului Apărării Naționale pentru actualizarea și completarea Listei.

SECȚIUNEA a 2-a

Lista cu informațiile secrete de serviciu specifice unității militare

Art. 15. — Informațiile secrete de serviciu se încadrează de către comandantii/șefii unităților militare, pe baza propunerilor șefilor de module din unitate.

Art. 16. — (1) Lista cu informațiile secrete de serviciu specifice unității militare, al cărei model este prezentat în anexa nr. 2, se elaborează de structura de securitate, pe domenii de activitate, în exemplar unic, se avizează de șeful structurii de securitate a eșalonului ierarhic superior și se aprobă de comandantul/șeful unității.

(2) După aprobarea Listei cu informațiile secrete de serviciu specifice unității militare, structura emitentă înaintează o copie eșalonului ierarhic superior.

Art. 17. — (1) Listele cu informațiile secrete de serviciu specifice întocmite de structurile centrale se transmit pentru avizare Direcției contrainformații și securitate militară.

(2) După aprobarea Listelor cu informațiile secrete de serviciu specifice de către șefii structurilor centrale, o copie a acestora se transmite la Direcția contrainformații și securitate militară.

(3) În situația structurilor centrale aflate în coordonarea altor structuri centrale, Listele cu informațiile secrete de serviciu specifice unității militare sunt avizate de șefii structurilor de securitate de la nivelul coordonator care, după aprobare, păstrează câte o copie a acestora.

(4) Lista cu informațiile secrete de serviciu specifice unității militare se anexează la Programul de prevenire a scurgerii de informații clasificate și, după înlocuirea acestuia cu altă listă actualizată, originalul se păstrează 5 ani, iar copiile se distrug.

Art. 18. — Lista cu informațiile secrete de serviciu specifice unității militare se completează și se modifică, de regulă, la 2 ani sau când situația o impune.

CAPITOLUL III

Stabilirea nivelului de clasificare al documentului care conține informații clasificate la elaborarea acestuia de către emitent

SECȚIUNEA 1

Încadrarea documentului care conține informații clasificate într-un nivel de clasificare și stabilirea termenului de clasificare

Art. 19. — (1) Pentru aplicarea măsurilor de securitate corespunzătoare, emitentul are obligația încadrării documentului care conține informații clasificate într-un nivel de clasificare, ce subzistă atât timp cât dezvăluirea sau diseminarea neautorizată a acestuia poate prejudicia apărarea țării și securitatea națională, perioadă dată de termenul de clasificare.

(2) Emitentul este responsabil pentru diseminarea inițială a documentului.

Art. 20. — (1) Clasificarea documentelor care conțin informații clasificate se realizează în baza Listei și a Nomenclatorului, Listei cu informațiile secrete de serviciu specifice unității militare sau actelor normative specifice care prestabilesc un anumit nivel de clasificare a documentelor ce se creează în temeiul prevederilor acestora.

(2) În situația în care o structură din Ministerul Apărării Naționale, responsabilă de un domeniu de activitate, introduce prin acte normative specifice documente noi care nu se regăsesc în Nomenclator, aceasta este obligată să stabilească nivelurile și termenii de clasificare, diferențiate pe structuri sau niveluri de aplicare (strategic, operativ, tactic) pentru fiecare document în parte care conține informații clasificate, conform prevederilor din Listă.

(3) Pentru a stabili nivelul de clasificare, emitentul face o evaluare a conținutului informațiilor din document pentru a evita subevaluarea sau supraevaluarea acestuia.

Art. 21. — (1) Subevaluarea reprezintă încadrarea într-un nivel de clasificare inferior importanței pe care o are informația ce urmează a fi protejată, compromiterea acesteia putând provoca prejudicii apărării țării sau securității naționale.

(2) Supraevaluarea reprezintă clasificarea unor informații în cazuri în care nu se impune protecția acestora sau încadrarea într-un nivel de clasificare superior, ceea ce poate conduce la limitarea accesului la informațiile de interes public, la restrângerea exercițiului unor drepturi sau lezarea unor interese legitime și la o sporire artificială a volumului de informații și, implicit, a costurilor pentru aplicarea măsurilor de securitate.

Art. 22. — Șeful ierarhic al persoanei care întocmește documentul are obligația să verifice dacă acesta a fost clasificat corect.

SECȚIUNEA a 2-a

Trecerea la un nivel inferior de clasificare

Art. 23. — (1) Trecerea unei categorii de informații la un nivel inferior de clasificare se solicită de structura centrală responsabilă de domeniul respectiv de activitate în situația în care, în urma unei analize și evaluări temeinice, nu mai există motive pentru menținerea acesteia la nivelul de clasificare atribuit inițial.

(2) Trecerea unei categorii de informații la un nivel inferior de clasificare se avizează de Direcția contrainformații și securitate militară, care elaborează și promovează proiectul de hotărâre a Guvernului, în vederea modificării Listei.

Art. 24. — (1) Trecerea unui document la un nivel inferior de clasificare este rezultatul reevaluării informațiilor din conținut și presupune modificarea nivelului acestuia atunci când:

- documentul nu a fost clasificat în conformitate cu Lista, Nomenclatorul sau un act normativ specific;
- nu mai există motive pentru menținerea nivelului de clasificare atribuit inițial.

(2) Modificarea nivelului de clasificare al unui document se face de către emitent, din proprie inițiativă sau la sesizarea motivată a unui alt deținător.

Art. 25. — (1) Trecerea unui document la un nivel inferior de clasificare se face la solicitarea structurii emitente, prin raport, conform modelului prevăzut în anexa nr. 3, care se avizează de Direcția contrainformații și securitate militară și se aprobă de persoana care a fost împuternicită prin lege să atribuie nivelul de clasificare inițial.

(2) Numărul raportului, data și noul nivel de clasificare se înscriu pe document, deasupra sau sub vechiul marcaj, care se anulează prin trasarea unei linii oblice.

CAPITOLUL IV

Declasificarea informațiilor

SECȚIUNEA 1

Declasificarea categoriilor de informații

Art. 26. — Categoriile de informații din Listă se declassifică prin hotărâre a Guvernului.

Art. 27. — Propunerile de declassificare a categoriilor de informații se înaintează ministrului apărării naționale pentru aprobare, de către structurile centrale, după obținerea avizului Direcției contrainformații și securitate militară.

Art. 28. — (1) După aprobarea propunerilor de declassificare a categoriilor de informații de către ministrul apărării naționale, Direcția contrainformații și securitate militară elaborează și promovează proiectul de hotărâre a Guvernului, în conformitate cu normele privind activitatea legislativă în Ministerul Apărării Naționale.

(2) După adoptarea hotărârii Guvernului privind declassificarea categoriilor de informații, emitentii documentelor secrete de stat iau măsuri în consecință, conform reglementărilor în vigoare referitoare la gestionarea documentelor.

SECȚIUNEA a 2-a

Declasificarea documentelor

Art. 29. — (1) Documentele clasificate de nivel SECRET și superior se declassifică de persoana împuternicită prin lege să atribuie nivelul de secretizare corespunzător, la solicitarea motivată a emitentului.

(2) Declassificarea documentelor menționate la alin. (1) se face cu avizul prealabil al Direcției contrainformații și securitate militară, pentru toate situațiile menționate la art. 20 alin. (1) și

art. 23 din Standardele naționale, în baza raportului întocmit conform modelului prevăzut la anexa nr. 4.

Art. 30. — (1) În situația în care emitentul nu mai există, structura succesoare preia responsabilitățile emitentului privind declassificarea documentului.

(2) În situația în care emitentul nu poate fi identificat sau nu mai este în compunerea Ministerului Apărării Naționale, deținătorul documentului înaintează propunerea de declassificare ministrului apărării naționale sau șefului Statului Major General, după caz, cu avizul prealabil al Direcției contrainformații și securitate militară.

Art. 31. — Declassificarea este comunicată structurilor deținătoare de către emitentul care a solicitat declassificarea, precizându-se activitățile ce urmează a fi derulate.

Art. 32. — Declassificarea se marchează pe document, prin tăierea nivelului și termenului de clasificare cu o linie oblică de culoare roșie, astfel:*)

<p>Raportul nr. A-53/12.10.2014 NECLASIFICAT ~~SECRET/5 ani~~ Exemplarul nr. ____ S.E. ____ Dosar nr. ____</p>
--

Art. 33. — (1) Documentele declassificate care, prin aplicarea marcajelor corespunzătoare, își pot diminua sau pierde valoarea istorică, juridică sau practică nu se supun regulii stabilite la art. 32.

(2) Declassificarea documentelor prevăzute la alin. (1) se marchează printr-o etichetă semnată și ștampilată de conducătorul unității, astfel:*)

<p>Documentul a fost declassificat la data de _____ în baza aprobării _____ <small>(persoanei împuternicite prin lege să atribuie nivelul de clasificare)</small> pe raportul nr. _____ din _____ Șeful U.M. _____ <small>(indicativ și localitatea)</small> _____ <small>(grad)</small> _____ <small>(nume și prenume)</small></p>
--

(3) Eticheta menționată la alin. (2) se lipește, dacă acest lucru este posibil, pe versoul documentului sau se atașează la acesta.

(4) Pentru copiile documentelor menționate la alin. (1), marcajul de declassificare se aplică pe acestea, printr-un procedeu care să nu producă deteriorarea valorică a originalelor.

Art. 34. — (1) Declassificarea în totalitate a documentelor conținute într-o mapă/dosar se marchează în conformitate cu prevederile art. 32, pe coperta mapei/dosarului.

(2) În cazul declassificării documentelor la termene diferite, marcarea se face pe fiecare document în parte.

Art. 35. — Emitentul documentelor declassificate ori trecute la un nivel inferior de clasificare informează despre acest lucru la timp, în scris, unitățile cărora le-au fost diseminate.

CAPITOLUL V

Dispoziții finale

Art. 36. — Pe baza prevederilor prezentului ghid, șefii structurilor de securitate de la toate structurile militare vor lua

*) Modelul este reprodus în facsimil.

măsuri de actualizare a documentelor privind organizarea și administrarea securității.

Art. 37. — Structurile inițiatoare de acte normative specifice, proceduri, precizări, potrivit domeniului de competență, precum și cele care solicită raportări, evaluări, dări de seamă și situații centralizatoare, după caz, stabilesc inițial și nivelul de clasificare al documentelor care se elaborează.

Art. 38. — (1) Nivelul de clasificare al informațiilor clasificate secret de stat, stabilit anterior intrării în vigoare a prezentului ordin, se modifică corespunzător Listei cuprinzând categoriile de informații secrete de stat, pe niveluri de secretizare, din

domeniul de activitate al Ministerului Apărării Naționale, aprobată prin Hotărârea Guvernului nr. 464/2015, și Nomenclatorului anexat la prezentul ghid.

(2) Termenul de clasificare al informațiilor clasificate secret de stat, stabilit anterior intrării în vigoare a prezentului ghid, se menține până la distrugerea sau arhivarea documentului care conține aceste informații.

Art. 39. — (1) Anexele nr. 1—4 fac parte integrantă din prezentul ghid.

(2) Anexa nr. 1 nu se publică în Monitorul Oficial al României, fiind clasificată potrivit legii.

*ANEXA Nr. 2
la ghid*

— Model —

ROMÂNIA
MINISTERUL APĂRĂRII NAȚIONALE

SECRET DE SERVICIU
Exemplar unic

.....
(structura militară)
.....
(data înregistrare)
.....
(număr înregistrare)
.....
(localitatea)

APROB

Șeful/Comandantul .....

(structurii militare)

.....
(grad)

.....
(nume, prenume)

AVIZAT¹⁾

Șeful structurii de securitate a .....

(eșalonul superior)

.....
(grad)

.....
(nume, prenume)

**LISTA INFORMAȚIILOR
secrete de serviciu specifice .....**

(structura militară)

Nr. crt.	Informația ²⁾	Termen de clasificare	Observații
<i>1. Personal și mobilizare</i>			
1.	.....		
2.			

ÎNTOCMIT,

Șeful structurii de securitate

.....
(grad)

.....
(nume, prenume)

¹⁾ Pentru structurile centrale, lista se avizează de locțiitorul pentru securitate al șefului Direcției contrainformații și securitate militară.

²⁾ Se trece denumirea documentului clasificat secret de serviciu.

— Model —

ROMÂNIA
MINISTERUL APĂRĂRII NAȚIONALENECLASIFICAT
Exemplar unic.....
(structura militară)
.....
(data înregistrare)
.....
(număr înregistrare)
.....
(localitatea)Șefului .....
(funcția persoanei/persoanelor împuternicite să atribuie niveluri de clasificare)
— Domnul .....
(grad, titlul științific, nume și prenume)**R A P O R T**

Nr. .... din .....

Raportează: comandantul U.M. ....

Nr. crt.	Cuprinsul	Hotărârea
1.	SUBIECT: trecerea la un nivel inferior de secretizare a informațiilor secrete de stat elaborate de U.M ....., în perioada	
2.	BAZĂ: art. 9 din Normele privind protecția informațiilor clasificate în Ministerul Apărării Naționale, aprobate prin Ordinul ministrului apărării naționale nr. M.9/2013	
3.	APROBĂRI SOLICITATE: scăderea nivelului de secretizare a informațiilor clasificate de nivel ....., elaborate în perioada	
4.	ARGUMENTE: — Informațiile nu mai conțin elementele care să impună menținerea clasificării inițiale, ca urmare a	
5.	ANEXE: — Tabel cu documentele propuse a fi trecute la un nivel inferior de secretizare; — Fișa cu avizul DCiSM.	

Șeful/Comandantul .....
(structurii militare).....
(grad)
.....
(nume, prenume)

NECLASIFICAT

FIȘA CU AVIZE

Parte integrantă la raportul nr. .... din data de .....

Nr. crt.	Structura responsabilă/implicată	Avizul
1.	DIRECȚIA CONTRAINFORMAȚII ȘI SECURITATE MILITARĂ	

T A B E L U L

cu documentele propuse pentru trecerea la un nivel inferior de secretizare, emise de U.M .....

Nr. crt.	Nr. de înregistrare dat de emitent	Emitent ¹⁾	Documentul care conține informații clasificate	Compunerea documentului de bază		Anexe		Nivel de secretizare inițial	Nivel de secretizare propus	Motiv	Obs.
				Nr. ex.	File	Nr. ex.	File				

Șeful/Comandantul .....
(structurii militare).....
(grad)
.....
(nume, prenume)

1) Se trec indicativul numeric și denumirea în clar a emitentului.

— Model —

ROMÂNIA
MINISTERUL APĂRĂRII NAȚIONALE

NECLASIFICAT
Exemplar unic

.....
(structura militară)
.....
(data înregistrare)
.....
(număr înregistrare)
.....
(localitatea)

Șefului .....
(funcția persoanei împuternicite să atribuie niveluri de clasificare)
— Domnul .....
(grad, titlul științific, nume și prenume)

R A P O R T

Nr. .... din .....

Raportează: Comandantul/Șeful .....

Nr. crt.	Conținut	Hotărârea
1.	SUBIECT: Declasificarea informațiilor clasificate de nivel .... din anul	
2.	BAZĂ: Art. 20 alin. (2), art. 23 ¹⁾ din Standardele naționale de protecție a informațiilor clasificate în România, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 585/2002, cu modificările și completările ulterioare	
3.	APROBĂRI SOLICITATE: declasificarea informațiilor clasificate anexate.	
4.	ARGUMENTE: ²⁾ — a expirat termenul de clasificare și nu se justifică prelungirea acestuia; — informațiile din listă nu mai pot afecta apărarea țării și securitatea națională; — s-a stabilit cu certitudine, în baza cercetării efectuate, că informațiile au fost compromise sau iremediabil pierdute; — au fost clasificate de către ....., persoană care nu este împuternicită prin lege să acorde niveluri de clasificare.	
5.	ANEXE: — Lista cu informațiile clasificate de nivel .... propuse pentru declasificare (...); — Fișa cu avize (...).	

Șeful/Comandantul .....
(structurii militare)
.....
(grad)

.....
(nume, prenume)

1) În cazul compromiterii informațiilor clasificate.
2) Se alege o variantă, în funcție de situație.

NECLASIFICAT

FIȘA CU AVIZE

Parte integrantă la raportul nr. .... din data de .....

Nr. crt.	Structura responsabilă/implicată	Avizul
1.	DIRECȚIA CONTRAINFORMAȚII ȘI SECURITATE MILITARĂ	

NECLASIFICAT

**TABELUL
cu informațiile clasificate propuse pentru declasificare**

Nr. crt.	Nr. de înregistrare dat de emitent	Emitent ¹⁾	Documentul care conține informații clasificate	Compunerea documentului de bază		Anexe		Nivel de secretizare inițial	Motivul declasificării	Observații
				Nr. ex.	File	Nr. ex.	File			

Comandantul/Șeful Unității Militare .....
.....
(grad) (nume, prenume)

1) Se trec indicativul numeric și denumirea în clar a emitentului.

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC

— Prețuri pentru anul 2016 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Valoare (TVA 5% inclus) — lei		
		12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	1.310	360	131
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	1.640		150
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	2.460		220
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	470		50
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	1.880		170
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	1.750		160
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	600		55
8.	Colecția Legislația României	500	130	
9.	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	800		75

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC

— Prețuri pentru anul 2016 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	60	150	380	910	2.000	550	1.380	3.450	8.280	18.220
ExpertMO	100	250	630	1.510	3.320	1.000	2.500	6.250	15.000	33.000

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	70	180	450	1.080	2.380	650	1.630	4.080	9.790	21.540
ExpertMO	120	300	750	1.800	3.960	1.200	3.000	7.500	18.000	39.600

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia	70 lei/an
--	-----------

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
 IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
 și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
 (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
 Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
 Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
 bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
 Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

